

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Кърджали, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, I. СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Ат. Кашикова Иванова

Членове: Мария К. Дановска

Васка Д. Халачева

при участието на секретаря Славей Д. Топалова
като разглежда докладваното от Веселина Ат. Кашикова Иванова Въззивно гражданско дело № 20225100500278 по описа за 2022 година

С Решение № 264/02.11.2022 г., постановено по гр.д. № 227/2022 г. по описа на Районен съд – М. е признато за установено, че „К. ****“ ЕООД, гр. М., представлявано от управителя С. К. Г. дължи на ищеца „В. Т.“ ООД, гр. Х., представлявано от управителя Г.Д.Ф., сумата в общ размер от 7200.00 лева - главница, представляваща неизплатена фактура № 000000****/07.02.2022г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда 11.03.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед № 52/11.03.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 137/2022 г. по описа на Районен съд - М.. С решението ответникът „К. ****“ ЕООД, гр. М. е осъден да плати в полза на ищеца „В. Т.“ ООД, гр. Х. сумата в размер на 2 218.00 лв., представляващи разноси по заповедното и исковото производство.

Така постановеното решение се обжалва изцяло като необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила с въззивна жалба, подадена от „К. ****“ ЕООД, гр. М., чрез управителя С. К. Г.. Твърди се, че сключеният на 06.01.2022 г. между „В. Т.“ ООД, представляван

от Г.Д.Ф. като наемодател и „К. ****“ ЕООД, представляван от С.К.Г. като наемател, договор за наем на товарни автомобили е нищожен, поради факта, че не е сключен от процесуалния представител на дружеството. Сочи се, че при направена справка в ТРРЮЛНЦ, установил под вх. № 2021082012**** вписана продажба на дружествен дялове по сключен на 16.08.2021 г. договор между С.К.Г. от страна на „К. ****“ ЕООД и правопреемник С. К. Г.. Соци се, че ищецът не е представил пред първоинстанционния съд приемо-предавателни протоколи или други документи /пътни листи/, от които да е видно, че влекачите са предоставени на Н.С.Г., който нямал трудовоправни отношения или процесуално представителство с „К. ****“ ЕООД. Твърди се, че издадената от „В. Т.“ ООД фактура № 000000****/07.02.2022 г. не е получена, осчетоводена и липсвал начин за доказване предоставянето ѝ на „К. ****“ ЕООД. Посочва се, че И.Х.Р. -Г. - управител на „А.П. **“ ЕООД, извършваща счетоводната дейност на „К. ****“ ЕООД, не е призовавана и разпитана от първоинстанционния съд, с цел разкриване на обективната истина. Жалбодателят иска решението да бъде отменено, вместо което се постанови друго, с което предявеният за разглеждане иск по чл. 422, във вр. с чл. 79, ал. 1, във вр. с чл. 228 и сл. ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД да се отхвърли изцяло като неоснователен и недоказан. Претендира за присъждане на направените в съдебните инстанции разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден писмен отговор от въззиваемия „В. Т.“ ООД, с който жалбата се оспорва като неоснователна и се моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира се за присъждане на разноски за въззивната инстанция.

В открито съдебно заседание жалбодателят не се представлява. С писмено становище вх. № 393/06.02.2023 г., подадено от С. К. Г. в качеството му на управител на „К. ****“ ЕООД, въззивната жалба се поддържа. Претендира се за разноски.

В открито съдебно заседание ответникът се представлява от управителя с и от представител по пълномощие. Въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира се за присъждане на разноски за въззивната инстанция.

Въззивният съд, след като прецени събраните по делото доказателства във връзка с наведените във въззивната жалба доводи, приема за установено

следното:

Въззивната жалба е подадена в срок и от лице, което има интерес от обжалването, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Обжалваното изцяло решение е валидно и допустимо, като не са налице основания за обявяването му за нищожно, както и за обезсилването му като недопустимо. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

По реда на чл. 422 ГПК е предявен за разглеждане установителен иск с правно основание чл. 228 и сл. ЗЗД във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за съществуване на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, който иск е предявен в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 ГПК след подадено в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК възражение от длъжника в заповедното производство и е допустим.

В първоинстанционното съдебно производство, от ответника по иска не е подаден отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, не е взето становище, не са направени възражения, не е оспорена истинността на представен документ и не са упражнени правата по чл. 211, ал. 1, чл. 212 и чл. 219 ГПК. При изпълнение на процедурата по чл. 131, ал. 1 ГПК, от първоинстанционния съд са му указани последиците по чл. 133 ГПК. В откритите съдебни заседания, проведени от първоинстанционния съд, в т.ч. съдебното заседание, в което този съд е изготвил доклад по делото по чл. 146 ГПК, ответникът не е бил представляван от законен или представител по пълномощие, като включително с писмено становище, от ответника не са били упражнени каквито и да е процесуални права, свързани с оспорване на иска, с представяне на доказателства или искания за събиране на такива и пр. Единствените процесуални действия на ответното дружество в хода на първоинстанционното производство се свеждат до направено искане да не се дава ход на делото в първото му открито съдебно заседание, което да бъде отложено за друга дата, уважено от първостепенния съд.

С оглед на така обсъденото по-горе, по отношение на процесуалните права, които могат да бъдат упражнени от ответника в исковото производство, е настъпила пълна процесуална преклузия.

В обема на доказателствената съвкупност, събрана от първоинстанционния съд във връзка с направените от ищцовото дружество

доказателствени искания и събрани писмени и гласни доказателства, в т.ч. е назначена и е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, се установява следното: на 06.01.2022 г. между страните е сключен писмен договор № 1 за наем на два броя товарни автомобили, представляващи влекач „Д. Х. *** Ф.“ с рег. № Х **** КТ и влекач „В. Ф.“ с рег. № Х. **** КВ, по силата на който наемодателят - ищец предоставя на наемателя - ответник посочените транспортни средства срещу месечен наем в размер на 7 200 лв. с включен ДДС. Съгласно чл. 3, ал. 2 от сключения договор, наемната цена се заплаща не по-късно от 5 дни от издаване на данъчна фактура от наемодателя, а съгласно ал. 3 на същата разпоредба, при забава от страна на наемателя се дължи лихва в размер на 0,1% дневно от неизплатената сума. Процесният договор е двустранно подписан, като от ответника не е оспорена истинността на така представения документ. От съдържанието на договора за наем се установява, че за представляващ на наемателя „К. ****“ ЕООД са вписани имената С.К.Г.. Видно от приложените към исковата молба 2 бр. удостоверения за актуално състояние се установява, че към дата: 10.05.2022 г. /ИМ е подадена на 11.05.2022 г./, управител на ищцовото дружество е Г.Д.Ф., а на ответното дружество едноличен собственик на капитала и управител е С. К. Г..

Наемодателят започнал да оперира с влекачите, намиращи се на паркинг в Р., Германия на 06.01.2022 г., което обстоятелство се установява от приложените по делото извлечения от GPS системите за движение на транспортните средства. Свидетелствата за регистрация били предоставени на „К. ****“ ЕООД на 11 и 12.02.2022 г. чрез имейл. Влекачът „Д. Х. *** Ф.“ с рег. № Х **** КТ се управлявал от Г. Д. Г., а влекачът „В. Ф.“ с рег. № Х. **** КВ се управлявал от Н.С.Г. – син на управителя на „К. ****“ ЕООД С.К.Г..

На 07.02.2022 г. от наемодателя била издадена фактура № 00000****/07.02.2022 г. за сумата от 7200 лв., представляваща месечен наем за отдадените под наем влекачи, която била изпратена по приложението „Вайбър“ на телефонния номер на Н.С.Г., като не последвало плащане, поради което ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 52/11.03.2022 г. по ч.гр.д. № 137/2022 г. по описа на Районен съд – М. за сумата 7 200 лв., представляваща главница,

ведно със законната лихва от подаване на заявлението 11.03.2022 г. до окончателното му изплащане, както държавна такса в размер на 144 лв. и адвокатско възнаграждение 1 000 лв.

Представено е споразумение от 11.02.2022 г. за прекратяване на договор за наем № 1/06.01.2022 г., подписано от наемателя.

От заключението на назначената съдебно - счетоводна експертиза от първоинстанционния съд се установява, че процесната фактура е записана в дневника за продажби под № 1 и в Справка – декларация за м.февруари 2022 г., като същата била осчетоводена по надлежния ред от страна на ищеца, но не била осчетоводена, записана в дневника за покупки и в Справка – декларация за ДДС от страна на ответника. По процесната фактура не били извършени плащания от ответника в полза на ищеца.

Предвид установеното от фактическа страна се налагат следните изводи:

Договорът за наем е уреден с разпоредбата на чл. 228 и сл. 33Д. В правната доктрина и в съдебната практика се приема, че този вид договор е неформален и че за валидното възникване на наемно правоотношение следва да е налице съгласие на страните относно вещта, която се предоставя във временно ползване, и относно възнаграждението (наемната цена), която наемателят дължи за предоставеното му ползване. При наличието на съгласие относно посочените съществени елементи договорът се счита за валидно сключен, като ирелевантен по отношение на действителността му е фактът дали вещта реално е предадена на наемателя. Последното е от значение единствено за дължимостта на наемната цена, доколкото вземането на наемодателя е обусловено от изпълнението на основното му задължение да отстъпи ползването на вещта /в този смисъл Решение № 238/04.09.2013 г., постановено по т.д. № 123/2011 г. на ВКС, ТК, Второ отделение/. В настоящата хипотеза установяването на реалното предаване на влекачите, предмет на договора за наем, е обстоятелство, обуславящо възникването на задължение за наемателя да плати наемната цена. Оспорване на обстоятелството, че процесният влекач са предоставени за ползване на датата на подписване на договора за наем, е направено от страна на въззивника - ответник едва с въззивната жалба и поради изложените по-горе в настоящия съдебен акт съображения, е преклудирано. В тази връзка факта на

реалното предаване на процесните влекачи се приема така, както се твърди от въззиваемия - ищец, и впрочем, се установява от приложеното към исковата молба извлечение от GPS системите за движение на влекачите. Движението им безспорно се установява от посоченото извлечение и доколкото във връзка с направеното оспорване не е направено положително твърдение, например, че същите са били използвани от самото ищцово дружество или от трето лице, то съдът приема, че установеното движение на територията на различни държави на ЕС след датата на подписване на процесния договор за наем, е осъществявано от наемателя във връзка с обсъждания договор. Доводът, съдържащ се във въззивната жалба, който впрочем също е преклудирал, относно това, че след като нямало представени приемо-предавателен пР.окол или други документи, то не можело да се установи датата на сключване на договора, е изцяло несъстоятелен. Наличието или липсата на приемо-предавателни пР.околи, пътни листове и др.подобни е относимо към доказване реалното изпълнение на договора и няма нищо общо с датата на сключването му. В настоящия случай, от жалбодателя-ответник липсва направено каквото и да е оспорване истиността на писмения договор за наем в която и да е от частите му, в т.ч. на датата, поради което следва да се приеме, че договорът е сключен именно на датата, посочена в документа.

Така, настоящият въззивен състав приема за установено, че ищецът е изпълнил задълженията си, произтичащи от наемния договор, като е предоставил на ответника два броя товарни автомобила /влекачи/ и е осигурил използването им от датата на подписване на договора 06.01.2022 г., за което е издал фактура № 00000****/07.02.2022 г. за заплащане на уговорения месечен наем, съдържаща индивидуализация на спорното право – основанието за възникването, цената за ползването и начина на плащане.

Фактурата е първичен счетоводен документ, с който се документира доставка на стока или услуга към получателя ѝ. Съгласно чл. 113, ал. 1 ЗДДС, всяко данъчно задължено лице е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга.

Съгласно трайната практика на ВКС, обективизирана в решение № 46/27.03.2008 г. по т. д. № 454/2008 г., решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2008 г., решение № 42/15.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г., фактурата се приема като доказателство за сключен договор, ако отразява съществените елементи от съдържанието на сделката - вид на предоставената услуга,

стойност, начин на плащане, имена на страните, респ. на техните представители, време и място на сключване на договора.

Преценката за удостоверените факти се прави относно всички доказателства по делото относими по вземането /решение № 92/2011 г. по т. д. № 478/2010 г., решение № 47/2013 г. по т. д. № 137/2012 г. и решение № 211/2012 г. по т. д. № 1120/2010 г. на ВКС/. С оглед на посоченото следва да се приеме, че фактурата, стояща в основата на заповедното производство, развило се в исково, във връзка с обсъдените по-горе доказателства, установяващи възникването на валидно обликационно отношение между страните по договор за наем и реалното предаване на наетите вещи, установява по надлежен начин възникналото задължение за наемателя да заплати дължимата месечна наемна цена.

В тази връзка следва да се посочи, че е несъстоятелно възражението на ответника за нищожност на процесния договор за наем в хипотезата на чл. 42, ал. 2 от ЗЗД, като сключен от лице без представителна власт. Трайната съдебна практика приема, че договорът, сключен при липса на надлежна представителна власт е относително недействителен. Правните действия, извършени от лице без представителна власт не са нищожни, тъй като могат да бъдат санирани /потвърдени/ от представлявания, каквато възможност дава чл. 42, ал. 2, изр. първо от ЗЗД. По делото се установява, че към датата на предявяване на установителния иск управител на ответното дружество е лицето С. К. Г., който на 11.02.2022 г. в качеството на такъв и от името на представляваното от него дружество - наемател, е подписал споразумение за прекратяване на договор за наем № 1/06.01.2022 г. От това следва извода, че дори към датата на сключване на договора за наем, представителството на дружеството - наемател да се е осъществявало от друго лице /управител/, то с подписване на посоченото споразумение това дружество ясно и недвусмислено чрез законния си представител е потвърдило волята си и действията относно сключения на 06.01.2022 г. договор за наем, с което е санирана относителната му недействителност, ако такава изобщо е била налице, тъй като от ответника не са представени надлежни доказателства относно твърдението му, че към посочената дата дружеството е било представлявано от лице, различно от вписаното в договора за наем.

Неоснователно се твърди от жалбодателя, че не бил разпитан като

свидетел по делото управителя на "А.П. **" ЕООД. Както вече се посочи, от жалбодателя в качеството му на ответник в първоинстанционното производство не е било поискано събиране на каквито и да е било доказателства, в т.ч. и гласни, докато по искане на ищеца са били събрани всички относими и допустими от гледна точка на неговата доказателствена тежест доказателства, като са събрани и гласни такива, които по един безспорен начин установяват сключването на договора за наем, обстоятелствата около издаване на фактурата за наем и липсата на плащане по същата.

Наличието на подписан между страните договор за наем, отразените в процесната фактурата данни, индивидуализиращи спорното задължение, преценени и във връзка с неоспореното заключение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, водят до извод, че ищецът при условията на пълно и главно доказване в съответствие с разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, е изпълнил задължението си да предостави за ползване предмета на договора за наем, от което следва и правото му да получи наемната цена, съобразно уговореното между страните. Виновното неизпълнение на договорно задължение поражда за изправната страна права по чл. 79 ЗЗД - претендирането на реално изпълнение за заплащане на наемна цена.

По изложените съображения предявеният иск се явява основателен и доказан, до какъвто правилен извод е достигнал и първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение следва да се потвърди.

При този изход на делото в полза на въззиваемия следва да бъдат присъдени разноси за въззивна инстанция в размер на 800 лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 264/02.11.2022 г., постановено по гр.д. № 227/2022 г. по описа на Районен съд – М.

ОСЪЖДА „К. ****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. М., ул. „Х.Д.“ № **, представлявано от управителя С. К. Г. да заплати на "В. Т.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Х., ж.к. „О.“ бл. **, Вх. *, ап. *, представлявано от управителя

си Г.Д.Ф., разноси за въззивна инстанция в размер на 800 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване по аргумент на чл. 280, ал. 3, т. 1 предл. второ ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____